

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε

23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1927

ΦΙΘ 38

ΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἄριθ. 3771

Μακαριώτατε καὶ Παναγιώτατε Πάπα καὶ Πατριάρχα τῆς Μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης γῆς Αἰγύπτου ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ περισπούδαστε ἀδελφέ Κύριε Μελέτιε, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἀδελφικῶς κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἀσμένως πάνυ κομισάμενοι τ' ἀπὸ 23 Ἰουλίου ἔ. ἔτ. ὑμέτερα γράμματα, δι' ὧν καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καλεῖται εἰς τὴν ἐν Ἀλεξανδρεία Σύνοδον πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἡμερολογίου ζητήματος, Συνοδικῇ δὲ διαγνώσῃ εἰς αὐτὰ ἀποκρινόμενοι, γνωρίζομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι ὅτι ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία ἤχη εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἀποδοχὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, διότι ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν δύο ἡμερολογίων ἀπερίγραπτος προέκυψεν ἀνωμαλία καὶ κίνδυνος ἀποξενώσεως τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν μὴ συμπίπτουσῶν πρὸς τὰς καθιερωμένας ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως ἡμερομηνίας, ὁ λαὸς παρημέλει ταύτας τελουμένας μετὰ πάροδον δέκα καὶ τριῶν ὄλων ἡμερῶν καὶ εἰς λήθην αὐτὰς παρέδιδεν ἐργαζόμενος κατ' αὐτὰς καὶ μὴ ἐκκλησιαζόμενος. Ἡ δὲ ἐπίσημος τέλεσις τῆς πρώτης τοῦ πολιτικοῦ ἔτους πρὸ τῆς τῶν Χριστουγένων μεγάλης ἑορτῆς καὶ ὁ χωρισμὸς τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ἑορτῆς ἀπὸ τῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἑορτῆς, σκανδαλισμοῦ καὶ συγχύσεως καὶ θρησκευτικῆς ζημίας πρόξενον καθίσταντο. Τούτου ἕνεκα ἀναγκαζόμενοι χάριν τοῦ λαοῦ διορθῶσαι τὸ ἡμερολόγιον μετὰ τὴν παμμερῆ καὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἔρευναν τοῦ ζητήματος, ἐξ ἧς κατεδείχθη ὅτι δογματικῶς καὶ κανονικῶς ἐπιτρέπεται ἡ διόρθωσις, καὶ μετὰ τὴν σύμφωνον περὶ τούτου γνώμην ἀπασῶν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οὐδαμῶς συνεφωνήσαμεν τῇ ἀποφάσει τοῦ ἐν Κων)λει Πανορθόξου Συνεδρίου, ὁρίσαντος τὴν μεταβολὴν τοῦ τε ἡμερο-

λογίου καὶ τοῦ Πασχαλίου ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1923, ἀλλὰ πολλάκις καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παρεκαλέσαμεν τὰ σεβάσματα Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς τοῦ μὴ συμμετασχόντα τοῦ Συνεδρίου, συναρῆσαι ἡμῖν πρὸς τὸ ἔργον τῆς διορθώσεως μόνον τοῦ ἡμερολογίου. Καὶ διεβεβαίουν μὲν ἡμᾶς ταῦτα ὅτι κατ' ἀρχὴν τὴν αὐτὴν εἶχον περὶ τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου γνώμην, ὡς ἐπιτροπομένης δηλονότι δογματικῶς καὶ κανονικῶς, ἀλλὰ τὸ μὲν τῆς Ἀλεξανδρείας προὐβάλλετο ἰδίαν γνώμην περὶ συγκροτήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τὸ δὲ τῆς Ἀντιοχείας ὑπεδείκνυε τοὺς ἐκ τῆς ἰσχυροτάτης ἐν Συρίᾳ καὶ θεοκατακρίτου Λατινικῆς προπαγάνδας κινδύνους τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου, τὸ δὲ τῶν Ἱεροσολύμων τὰς προσκνηματικὰς καὶ τοπικὰς, ἐν Βηθλεὲμ ἰδίως, δυσχερείας. Ἄλλ' ἕνεκα τοῦ ἐπείγοντος τοῦ πράγματος καὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς συγκροτήσεως Συνόδου, παρὰ τὴν ἡμετέραν προθυμίαν ὅπως καὶ αὐτοπροσώπως ἔλθωμεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὡς τῷ μακαρίας μνήμης προκατόχῳ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος πολλάκις ἐδηλώσαμεν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δι' ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς μετὰ τῆς ἐν Κύπρῳ Ἐκκλησίας, πρωτοστατούσης τῆς πρωτοθρόνου Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, προέβησαν μετὰ καὶ ἄλλων ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τῆς 10 Μαρτίου 1924, ἄθικτον μὲν καταλιποῦσαι τὸν Πασχάλιον κανόνα, αἶτε σχέσιν ἔχοντα πρὸς διάταξιν τῆς Α'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, προσαρμοσάσαι δὲ τὰς ἀκινήτους ἑορτὰς πρὸς τὸ διορθωθὲν Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὅπερ οὐδεμία Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε Οἰκουμενικὴ εἴτε Τοπικὴ, ἐθέσπισε καὶ ὅπερ ἕνεκα πανθομολογουμένου σφάλματος ἀπεμάκρυνε τὰς ἀγίας ἑορτὰς ἀπὸ τῶν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως κεκανονισμένων ἡμερομηνιῶν κατὰ δέκα καὶ τρεῖς ἡμέρας.

Διακαέστατος πόθος καὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ τῶν λοιπῶν Ἀγιοτάτων Ἐκκλησιῶν ἦν συμφωνῆσαι αὐταῖς τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ σεβόμενοι

τάς προβαλλομένας ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων δυσχερείας καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν δήλωσιν ἰδίως τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ὅτι ἐπιδοκιμάζει μὲν ὡς δογματικῶς καὶ κανονικῶς ἀκόλουθον τὴν γενομένην διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ τὸ γε νῦν ἔχον καὶ μέχρις ἄρσεως τῶν δυσχερειῶν ἀναβάλλει τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς, χαίρομεν ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, ἀπληλαγμένον ὄν τοιούτων δυσχερειῶν καὶ ἐφαρμοσάν ἤδη τὴν διόρθωσιν ἐν ταῖς παροικίαις τῆς Ἀφρικῆς, ἐπιθυμῆι ἵνα ἄρῃ τὰς προκυψάσας ἐν τῷ ἐν Αἰγύπτῳ ὀρθοδόξῳ ποιμνίῳ αὐτοῦ διαφορὰς πρὸς τὸ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις Κπόμεως καὶ Κύπρου ἀδελφὸν καὶ ὁμόδοξον ποιμνιον, διαφορὰς οὐχὶ βεβαίως πίστεως, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ τὴν κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν τῶν Ἑλλήνων ζωὴν θιγούσας καὶ χωριζούσας ἀδελφούς ἀπὸ τῶν κοινῶν εὐχαριστηρίων δεήσεων ἐπὶ ταῖς μεγάλας ἑορταῖς, ταῖς τε καθαρῶς θρησκευτικαῖς καὶ ταῖς Ἐθνικαῖς, μεθ' ὧν ἀπὸ αἰῶνων τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος εὐρῆται συνδεδεμένον. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ συγκαλουμένη ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος Συνόδῳ οὐδὲν ἕτερον ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς ἔχει εἰπεῖν ἢ ὅ,τι πολλάκις καὶ ἐλέχθη καὶ ἐγράφη, καὶ ἐπειδὴ αὕτη, παρὰ τινὰς ἀντιδράσεις, ὡς πρόφασιν ἔχούσας καὶ τὸ ὅτι τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς οὐδαμῶς μετέβαλον τὸ ἡμερολόγιον, ἀπὸ τετραετίας ἤδη περίπου ἐφαρμόζει, θεία χάριτι, τὴν γενομένην διόρθωσιν αὐτοῦ καὶ τετελεσμένον θεωρεῖ τὸ γεγονός, ἐκρίθη Συνδικτικῶς ὅπως μὴ ἀποσταλῶσιν ἐντεῦθεν εἰς Ἀλεξανδρείαν ἀντιπρόσωποι, ἀλλ' ὅπως παρακληθῆ ἢ Ὑμέτερα Παναγιότης ἵνα μετὰ τῶν περὶ Αὐτὴν Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων Συνδικτικῶς διασκεφθῆ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ ἀποφασίῃ ὅ,τι δέον πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ ποιμνίου καὶ εἰς ἀγαθὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ταῦτα γνωρίζοντες Ὑμῖν καὶ αἰῶθις Ὑμᾶς προσ-
αγορεύοντες, τὴν δὲ παρὰ Κυρίου ἐνίσχυσιν Ὑμῖν
ἀδελφικῶς προσεπευχόμενοι διατελοῦμεν

Ἀθήνησι, Σεπτεμβρίου κα' α' 2 κ'

Τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Παναγιότητος

Ἀγαπητὸς ἐν Χφ ἀδελφὸς

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΝ ΛΩΖΑΝΝΗ,

Ἐκ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιευθείσης ἀνταποκρίσεως τοῦ μετασχόντος τῆς ἐν Λωζάννῃ Παγγρηστιανικῆς Συνδιασκέψεως Μ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου, εἰδικῶς ἐνδιατρίψαντος ἐν αὐτῇ περὶ τῆς ἐν τῷ Συνεδρίῳ τούτῳ δράσεως τῶν ὀρθοδόξων μελῶν αὐτοῦ, ἐπληροφορήθησαν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ὅποια ὑπῆρξεν ἢ ἐντύπωσις ἐκ τῆς «Δηλώσεως» αὐτῶν ἐν τοῖς κύκλοις τῆς Συνδιασκέψεως. Ἀλλ' ἐνδιαφέρον—νομίζομεν—εἶνε νὰ γνωσθῆ κατὰ τρόπον ἄμεσον ἀπ' αὐτῶν τῶν ξένων ὅποια ὑπῆρξεν ἢ ἐντύπωσις τῶν κύκλων τοῦ Συνεδρίου, μάλιστα δὲ τῆς συντηρητικτέρας μερίδος τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἧς τὰς γνώμας διερμηνεύουσι συνήθως οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Τάξις».

Τὸ φύλλον τοῦτο καὶ οἱ ἀνταποκρίσεων ἐκ Λωζάννης καὶ ἐν κυροῖς ἄρθροις παρηκολούθησε μετ' ἐξαιρετικῶν ἐνδιαφερόντων τὴν πορείαν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνδιασκέψεως. Ἰδιαίτους προσοχῆς τυγχάνει κύριον αὐτοῦ ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἠθικὴ τῆς Λωζάννης», ἐν ᾧ διὰ μακρῶν ἐκφράζει τὰς κρίσεις του ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς ἐν λόγῳ Συνδιασκέψεως.

«..Σοβαροὶ ἄνθρωποι—λέγεται μεταξὺ ἄλλων ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ—ποικίλης ἐθνικότητος, ἀντιπροσωπεύοντες πολλὰς θρησκευτικὰς δόξας, συνηνητήθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας εἰς εὐχάριστον ἀτμόσφαιραν φιλίας καὶ καλῆς θελήσεως. Ζητήματα ὑψίστης σπουδαιότητος συνεζητήθησαν μετὰ φιλοφροσύνης καὶ ἐπιεικειᾶς. Πολλοὶ ἐπληροφορήθησαν περὶ συγκρουσμένων πεποιθήσεων καὶ ἐπόψεων. Πάντα ταῦτα ἔχουσι τὴν ἀξίαν των. Καὶ ἡ Συνδιάσκεψις ἐδικαιώθη ἀπὸ ταύτης τοῦλάχιστον τῆς ἐπόψεως: ὅτι παρέσχεν εἰς τὴν Δύσιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ μάθῃ κατὰ τι ἐκ τῆς διδασκαλίας, τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς εὐσταθείας τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς. Ὡς πρὸς τὸν κύριον ὁμῶς σκοπὸν αὐτῆς ἢ Συνδιάσκεψις, ὡς ἦτο ἐπόμενον, σχεδὸν παντελῶς ἠστόχησε», διότι ἀπεκαλύφθη ὅτι αἱ ἀντιπροσωπευθεῖσαι ἐκκλησίαι: ἢ Ὁρθόδοξος, ἢ Ἀγγλικὴ καὶ αἱ προτεσταντικαὶ μερίδες «χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων διὰ θεμελιωδῶν καὶ ἀσυμβιβάστων διαφορῶν. Ὁ ἡμέτερος ἀνταποκριτὴς ἀφηγεῖται πόσον εὐφρεῖς προσπάθειαι κατεβλήθησαν πρὸς συμδιεασμὸν τῶν διαφορῶν τούτων ἐν ἀνακοινώσεσιν, αἵτινες ἦσαν πλήρεις διαφορουμένων καὶ σχεδὸν ἐστερημένων ἐννοίας γενικότητων, καὶ πόσον αἱ προσπάθειαι αὗται ἠττήθησαν ὑπὸ τῆς σαφοῦς καὶ μετὰ θαυμαστῆς φρασεολογίας συντεταγμένης δηλώσεως τῶν Ὁρθοδόξων...Ἡ θρησκεία ἀπαιτεῖ πραγματισμὸν (realism). Μετὰ τῶν χειροκροτημάτων δὲ καὶ τῶν ἐπιδοκιμασιῶν ἔναυλοι εἶνε εἰς τὰς ἀκοάς...ἢ φράσις τῆς δηλώσεως τῶν Ὁρθοδόξων «ἐν τοῖς ζητήμασι πίστεως καὶ θρησκευτικῆς συ-

νειδήσεως οὐδείς χωρεῖ συμβιβασμός... Τὸ αίσθηματικὸν εἰς Λωζάννην ταξείδιον δὲν ἔσχε πρακτικὰ ἀποτελέσματα». Τινὲς τῶν λεγομένων ἀγγλοκαθολικῶν, ἦτοι τῆς συντηρητικῆς μερίδος τῆς Ὑψηλῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀγγλικανῶν, εἶχον ἤδη προῖδει ὅτι θὰ ἀνακάμψωσιν ἐκ Λωζάννης εἰς τὰ ἴδια ὡς «ἐπεστραμμένοι κενότητες». Οἱ ἀγγλοκαθολικοὶ, οὐχ ἤττον, δὲν ἀρνοῦνται ὅτι ἡ Συνδιάσκεψις τῆς Λωζάννης ὑπῆρξε «σπουδαῖον καὶ σημαντικὸν γεγονός», προσελθὼν κυρίως ἐκ τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ, Ἀμερικῇ καὶ ἀλλαχοῦ δυσαρρέστου καταστάσεως τοῦ Προτεστάντισμοῦ, ὅστις «εὐρίσκετο ἐν κακῇ ὁδῷ...». Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ ἀπώλεια τῆς ἐπιδράσεώς του ἔσχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπώλειαν τῆς πίστεως. Ἐν Ἀμερικῇ ἐσχίσθη εἰς τὸν ἄκρον Μοδερνισμόν καὶ τὸν σκοτεινὸν συντηρητισμόν. Ἐν Γερμανίᾳ καὶ Σκανδιναυίᾳ μετεδλήθη εἰς τι πλέον τοῦ παρημελημένου τυπικισμοῦ. Ἐν τῷ μεταξῷ ἡ Ρωμαϊκῇ Ἐκκλησίᾳ—ἐξακολουθεῖ τὸ ἄρθρον—ὄλονεν ἀναζωογονεῖται διὰ τῆς ὁσημέραι συγχωτέρας μεταλήψεως τῶν πιστῶν τῆς καὶ ἀποκτᾷ προσηλύτους καθ' ὅλον τὸν κόσμον, τὸ καθολικὸν (συντηρητικὸν) κίνημα ἐν Ἀγγλίᾳ, παρὰ τὴν ἐπίσημον ἀντίδρασιν, διαρκῶς ἀυξάνεται καὶ ὄλονεν ἐνισχύεται, οἱ δὲ διωγμοὶ καὶ αἱ δοκιμασίαι τὰ μέγιστα συνετέλεσαν εἰς τὴν ὑπέκκλισιν τοῦ πνευματικοῦ ζήλου τῶν Ὁρθοδόξων. Εἶνε λοιπὸν προφανές, ὅτι ἡ ἐποχὴ ἀπῆλθε νὰ τεθῆ τέρμα εἰς τὰ προτεστάντικα σχίσματα καὶ νὰ καταδληθῇ προσπάθεια ὅπως ἐπέληθ ὁμοφωνία εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς πίστεως., ἐντεῦθεν δὲ προέκυψεν ἡ Λωζάνη».

«Ἡ Συνδιάσκεψις ἀπεκλήθη παγκοσμία. Ἡ παρουσία τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ τῶν Ὁρθοδόξων προσέδωκεν εἰς αὐτὴν γόητρον, τὸ ὅποιον δὲν θὰ εἶχεν ἀνευ αὐτῶν... Ἐνῶ δὲ ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία παρέλειπε νὰ ὁμιλήσῃ ἐν τῇ Συνδιασκέψει διὰ τῆς σαφοῦς τῶν Ὁρθοδόξων γλώσσης, οἱ Ἀγγλικανοὶ καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι ἐπαρκῶς συνεφώνησαν νὰ καταστήσωσι σαφές ὅτι ἡ συνολικὴ ἔνωσις, ὑπὲρ ἧς τσαυτὰι διακαεῖς προσευχαὶ ἐγένοντο, ἔσται μία τῶν δυνατοτήτων τοῦ ἐγγὺς μέλλοντος. Πολλὰ προσευχαὶ ἐπ' ἴσης καθ' ἑκάστην προσάγονται ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὲρ τῆς μετὰ Ρώμης ἐνώσεως. Ἐπιπροσθεῖσι θεατικαῖς δυσκολίαι, ἀνυπέρβλητοι ἴσως ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ ἀπκνήσῃ εἰς τὰς προσευχὰς ἐν καιρῷ. Δὲν δύναται ὅμως ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία νὰ στρέφῃται αὐτοχρόνως καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τ' ἀριστερά. Τὸ μάθημα τῆς Λωζάννης ἐγκρατεῖται εἰς τὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ περιπτώσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐὰν ἐπιμένῃ νὰ ἐρωτοτροπῇ μετὰ τῆς Γενεύης».

Ἐκ μακρᾶς ἀνταποκρίσεως ἐκ Λωζάννης πρὸς τοὺς «Ἐκκλησ. Τάξις», περιλαμβανούσης ὁλόκληρον τὸ κείμενον τῆς Δηλώσεως τῶν Ὁρθοδόξων καὶ σχολιαζούσης αὐτὴν ἐμπερισταπυμένως, μαυθάνομεν, ὅτι «οἱ

Ὁρθόδοξοι ἔσωσαν τὴν κατάστασιν» ἔσον ἀφορᾷ εἰς τὴν στάσιν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν ὡς πρὸς τὰς ἐκθέσεις τῶν Ἐπιτροπῶν περὶ τῶν ὑπὸ συζήτησιν δογματικῶν ζητημάτων καὶ τὰς ἐν ἑκάστη αὐτῶν ποικίλας ὑποσημειώσεις, αἵτινες ἐνέφαινον τὰς δογματικὰς διαφορὰς. Ἡ Δηλώσις αὕτη χαρακτηρίζεται ὡς «ἀπερίφρατος καὶ εὐθεῖα» καὶ ὡς προξενήσασα πρὸς στιγμὴν «κατάπληξιν καὶ ἀπογοήτευσιν». Ἀμερικανὸς τις ἀνταποκριτῆς ἐτηλεγράφησε πᾶραυτα μετὰ τὸ ἀκουσμα αὐτῆς εἰς τὴν ἐφημερίδα του ὅτι «οἱ ὀρθόδοξοι ἐτορπίλισαν τὴν Συνδιάσκεψιν». Οὕτω δὲ ἡ Δηλώσις τῶν ὀρθοδόξων—ἐπάγεται ὁ ἀνταποκριτῆς—«ἐξεκαθάρισε τὴν θέσιν τῆς Συνδιασκέψεως...». Παρὰ τὰς ἀντιλογίας ὅμως—ἐπιλέγει ἡ ἀνταπόκρισις—καὶ τὰς διαφορὰς, αἵτινες ἀπεκαλύφθησαν ἐν τῇ Συνδιασκέψει, τὰ μέλη αὐτῆς κατεῖχοντο ὑπὸ θαυμαστῆς ἀλληλεγγύης ὡς πρὸς τὴν μεγάλην οὐσίαν: τὴν πίστιν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. «Ὅσους δὴποτε κινδύνους καὶ ἀνένειχεν ἡ Συνδιάσκεψις, τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς ἐφαίνετο κυβερνώμενον ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...» κατενοήθη ὑπὸ πάντων ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἐνώσεως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ ταχέως καὶ δι' ἁλμάτων, καὶ οἱ πάντες ἐνεπνεύσθησαν νὰ ἐκτιμῶσι καὶ νὰ ἀγαπῶσιν ἀλλήλους ὡς καθωσιωμένοι εἰς μίαν κοινὴν προσπάθειαν καὶ εἰς ἓνα Σωτήρα.

Περὶ τῆς αὐτῆς Συνδιασκέψεως τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ δημοσιεύων διὰ μακρῶν καὶ ὁ γνωστὸς εἰς τοὺς ὀρθοδόξους ἐκκλησιαστικοὺς καὶ θεολογικοὺς κύκλους Κάνων J. A. Douglas, ἀναφέρει μετ' ἀνακουφίσεως ὡς συνολικὸν αὐτῆς χαρακτηρισμόν ὅτι «ἔσχε τὸ αἰσθημα ὅτι μέγας τις κίνδυνος ἀπεσοβήθη». Ὁ κίνδυνος οὗτος ἐνέκειτο, κατ' αὐτόν, εἰς τὴν ἐν ταῖς ἀνακοινώσεσιν ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἐξέτασιν δογματικῶν ζητημάτων, διότι αὐταὶ περιελάμβανον διαφορομένους β-ρους, τοῦτο δὲ θὰ ἐνεφάνιζε μίαν φαινομενικὴν μόνον ὁμοφωνίαν, ἣτις ἀντὶ νὰ συμδιδάσῃ τοὺς συντηρητικοὺς καὶ τοὺς προτεστάντας, ἀπ' ἐναντίας θὰ ἐξώθει αὐτοὺς εἰς ἀντιθέσιν καὶ φιλονεικίαν.

Ὁ κίνδυνος οὗτος, κατὰ τὸν γράφοντα, ἐνεφώλευεν ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ προελεύσει τῆς Συνδιασκέψεως. Βεβαίως ἡ πρώτη αὐτῆς σύλληψις προέκυψεν ἐκ τῆς ἰδέας τῆς εἰς σύσκεψιν συγκλήσεως πάντων, ὅσοι καλοῦσιν ἑαυτοὺς χριστιανούς, καθολικοὺς ἅμα καὶ προτεστάντας, εἰς πραγμάτων τῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου «ἵνα πάντες ἐν ὧσι». Ἄλλ' οὗτοι ἦσαν πεντακόσιοι πρὸ ἀντιπρόσωποι ὑπερτετρακοσίων προτεστάντικῶν, κατὰ τὴν μαγίστην πλειονότητα, κοινοτήτων, εἰς οὓς προσθετέοι Ὁρθόδοξοι μὲν εἴκοσι καὶ ἐννέα, Παλαιοκαθολικοὶ δὲ καὶ Ἀρμένιοι καὶ Κόπται καὶ Συριανοὶ ἑπτὰ. Ἡ μεγαλειτέρα λοιπὸν φάλαγξ ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἀμερικανικοῦ καὶ τοῦ ἡπειρωτικοῦ προτεστάντισμοῦ. Τούτου ἕνεκα

οὐδαμῶς τυγχάνει ἐκπληκτικὸν ὅτι ἡ Συνδιάσκεψις ἐφαίνετο ὠθουμένη πρὸς καταστροφὴν ὑπὸ τοῦ ἀσυνειδήτου αὐτῆς προτεσταντικοῦ ἐνστίκτου. Ἡ πλειονότης ἤγγιζεν ἤδη τὸν πανικὸν καὶ ἐκινδύνευε νὰ ἐλισθῆσθαι πρὸς ἀνακοινώσεις καὶ συστάσεις, ὧν ἡ ἐφαρμογὴ θὰ ἴγαν εἰς ἀμοιβαίαν μὲν ἀναγνώρισιν καὶ ἐπικοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν, εἴχα μόντοι ὀργανικῆς ἐνώσεως.

Ἄλλ' ἡ Ὁρθόδοξος Διήλσις ἔσωσεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς—κατὰ τὴν αἰδ. Δουβρίας—. Ἡ Διήλσις αὐτὴ θὰ παραμένῃ σπουδαιότατον (capital) ἔγγραφον διὰ χρόνον μακρόν... Αὕτη παρεσκεύασε τὴν θεμελιώδη διέξοδον, ἣτις εἶχε συσκοτισθῆ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐπλήρωσε, διότι διέλυσε τὴν πλάνην. Ἄλλ' ἡ εὐσταθῆς ἀνακοινώσεις τῶν Ὁρθοδόξων ὅτι δὲν δύναται νὰ συμπράξωσιν εἰς ἐπαμφοτερίζοντα συμβιβασμόν, καὶ ὅτι «ὅπου ἐλλείπει ὁλοκληρία τῆς πίστεως ἐκεῖ οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ κοινωνία ἐν τοῖς μυστηρίοις» ἀφύπνισε τοὺς ἀντιπροσώπους καὶ ἔθηκεν αὐτοὺς ἀντιμετώπους πρὸς τὸ σκληρὸν γεγονός ὅτι ἐχρησιμοποίησαν τὸν ὄρον Ἐκκλησία ἵνα περιλάβωσι δι' αὐτοῦ ἀσυμμετρίστους ἐννοίας... Ὄντω σώζοντες ἐκ τῆς καταστροφῆς τὴν Συνδιάσκεψιν οἱ Ὁρθόδοξοι, ἔσωσαν ἐπ' ἵσης πιθανῶς καὶ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, ἣτις καὶ νῦν, ὡς πάντοτε, διέρχεται κρίσιν ἕνεκα πολλῶν ὀχλήσεων».

ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΩΝ ΘΕΟΛΟΓΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ κοινωνικὴ κίνησις, κίνησις συνισταμένη εἰς θεωρίας, μεθόδους καὶ συστήματα, ἀλληλοσυγκρούμενα τὰ πλείστα, τείνοντα δ' ὁμῶς ν' ἀνατρέψωσι πᾶν ὅ,τι κοινῶς μέχρις ἐσχάτων παραδεδεγμένον, ἢ ἀρεσκυμένη εὐθύς μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον καὶ ἐνταθεῖσα τελευταίως, δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀφήσῃ ἀσυγκινήτους καὶ τοὺς θεολόγους, τοὺς καθηγητὰς τῶν Ἱερῶν. Ἐπὶ μελέτῃ τῆς καταστάσεως ταύτης καὶ πρὸς ἐξέυρεσιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν μέτρων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἀντίληψίν των θὰ συνετέλουν εἰς τὴν μόρφωσιν μιᾶς ὕψιου παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς μεγάλοις κοινωνικοῖς ζητήμασι κατευθύνσεως, ἐξυπηρετήσεως τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἐν τοῖς Νέαις Χώραις τῆς Ἑλλάδος θεολόγοι καθηγηταὶ συνεκρότησαν περὶ φθίνοντα τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἐν τῇ Μονῇ τῶν Βλατάδων παρὰ τὴν Θεσσαλ. νίκην Συνέδριον.

Τὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ἀπετέλεσαν τὸ ἀντικείμενον τῶν συζητήσεων τῶν ἐτηρέξαν τ' ἀκόλουθα:

1) Τὸ μάθημα τῶν Θερησκευτικῶν εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως.

2) Τὰ ὑπάρχοντα διδακτικὰ θερησκευτικὰ βιβλία ἀπὸ ἀπόψεως ὕλης καὶ μεθοδικότητος.

3) Οἱ θεολόγοι ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκπαιδεύσεως.

4) Οἱ θεολόγοι ἐν τῇ Κοινωνίᾳ.

5) Οἱ θεολόγοι καὶ ἡ Ἐκκλησία.

6) Σύμπηξις Ἐνώσεως θεολόγων καθηγητῶν Νέας Ἑλλάδος καὶ

7) Ἐκδοσις Περιοδικοῦ.

Τὰ πορίσματα δέ, εἰς τὰ ὁποῖα κατέληξαν αἱ ἐπὶ τούτων συζητήσεις τοῦ Συνεδρίου ἀπεκροσταλλώθησαν εἰς ὑπόμνημα, ἐξ οὗ παραλαμβάνομεν τὰς ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω θεμάτων μετὰ τοῦ δικαιολογητικοῦ ἐνὸς ἐκαστοῦ ἐξ αὐτῶν.

Α'.

Τὸ μάθημα τῶν Θερησκευτικῶν ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Μ. Ἐκπαιδεύσεως.

Εἰς πλείστας χώρας προηγεμένης καὶ ἀπὸ πάσης ἄλλης ἀπόψεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐκπαιδευτικῆς τοιούτης (ὡς ἐν Ἰταλίᾳ, Γερμανίᾳ κ. ἄ.) μετὰ τὸν πόλεμον τὸ ὀργανωμένον Κράτος μετ' ἰδιαιτέρας ἐμπιστοσύνης καὶ μετὰ προσδοκίων εὐοίωνότερου μέλλοντος ἐστράφη πρὸς τὸ μάθημα τῶν Θερησκευτικῶν, ἐνισχύσαν τοῦτο ποικιλοτρόπως· καὶ το το καὶ τὸ γεγονός ὅτι τὰ Σοβιέτ ἐν Ρωσίᾳ μετ' ἰδιαιτέρον μῖσος κατεπολέμησαν τὴν Ἐκκλησίαν πολλὰ εἰς πάντα ἐξεφρονούντα δύναται νὰ διδάξωσιν. Ἀτυχῶς ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν παρατηρεῖται τάσις ἀντίθετος, καὶ ἀντὶ τῆς πενταθῆ καὶ ἐνισχυθῆ τὸ μάθημα, τοῦναντίον τοῦτο ἐλάχιστα εἰς τινὰς σχολὰς, εἰς δὲ τὰς πρακτικὰς οὐδόλως διδάσκαται, ὡς εἰάν οἱ τρόφιμοι τῶν Ἐμπορικῶν καὶ λοιπῶν Πρακτικῶν Σχολῶν νὰ στεροῦνται θερησκευτικοῦ συναίσθηματος καὶ νὰ μὴ ἔχωσιν ἀνάγκην θερησκευτικοῦ φρονηματισμοῦ.

Τὴν προσοχὴν μας ὅλως ἰδιαιτέρας ἐπείλκυσε ἡ ἀνενόητος δρασὶς τῶν ποικίλων προπαγανδιστῶν, δρασὶς, ἡ ὁποία τελευταίως καὶ εἰς ἄλλα μὲν κοινωνικὰ στρώματα, ἀλλ' ἰδίᾳ εἰς τὸν μαθητικὸν κόσμον ἐνετάθη πολὺ· οὗτος δὲ ὁ λόγος ὁ ἐπιβάλλων τὴν εἰσαγωγὴν καὶ τοῦ μαθήματος τῆς Ἀπολογητικῆς εἰς τὰς δύο ἀνωτέρας τάξεις, ἵνα μορφούμενοι καταλλήλως οἱ μαθηταὶ μὴ γίνωνται ἐπιβλαπτοὶ λεῖα τῆς πρώτης Συχούσης προπαγανδίας.

Τὸ Συνέδριον κατέληξε σχετικῶς εἰς τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις:

α) Αἱ ὥραι τῶν Ἱερῶν ἐν ὅλαις ταῖς τάξεσι ν' ἀδεδείκται εἰς τρεῖς καθ' ἑβδομάδα.

β) Νὰ εἰσαχθῆ τὸ μάθημα εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ Σχολεῖα.

γ) Νὰ τεθῆ τοῦτο εἰς ἵσην μοῖραν πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ καὶ τὰ Μαθηματικά.

δ) Νὰ διδάσκαται εἰς πάντα τὰ σχολεῖα, δημόσια καὶ ἰδιωτικά, παρ' εἰδικῶν.

ε) Νὰ προστεθῆ τὸ μάθημα τῆς Ἀπολογητικῆς καὶ

στ) Νὰ ὁρισθῆ καὶ ὀργανικὴ θέσις τοῦ Καθηγητοῦ τῶν Ἱερῶν εἰς τὰ Διδασκαλεῖα καταστάντα ἢ δὴ ἐξατάξια.

Β'.

Τὰ ὑπάρχοντα διδακτικὰ θερησκευτικὰ βιβλία ἀπὸ ἀπόψεως ὕλης καὶ μεθοδικότητος

Ἐπι τὰ εἰς χεῖρας τῶν μαθητῶν διάφορα διδακτικὰ βιβλία πρέπει νὰ εἶναι τὰ ἀριστεὰ τῶσον ἀπὸ

ἀπόψεως ὕλης, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως μεθοδικότητος, οὐδεμία δύναται νὰ προβληθῆ ἀντίρρησης. Ἄτυχῶς τὰ ἐν χοίσει Θεησκευτικὰ τοιαῦτα κατὰ τὴν ὁμόφωνον τοῦ Συνεδρίου γνώμην ὑστεροῦσι κατὰ πολὺ, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως χαρακτηριζόμενα ὡς ξηρά καὶ πενιχρά, ἀκατάλληλα δὲ ὡς ἐκ τούτου νὰ κινήσωσι τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ μαθητοῦ.

Ἄλλὰ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν σειρὰν τῶν διδασκομένων Θεησκευτικῶν μαθημάτων ὁμοφώνως ἀπεφάνθη τὸ Συνέδριον, ὅτι διὰ πολλοὺς λόγους πρέπει νὰ μεταβληθῆ αὕτη.

Αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀποφάσεις εἶναι αἱ ἀκόλουθοι.

1) *Νὰ συγγραφῶσι νέα βιβλία μὲ ὕλην ἐκλεκτήν, πλουσίαν καὶ μεθοδικότητα ἢ συγγραφή νὰ γίνῃ παρὰ μελῶν τῆς Ἐνώσεως καὶ νὰ υποβληθῶσι ταῦτα ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Συνεδρίου, τὸ δ' ἐκ τούτων κέρδος νὰ διατεθῆ ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν σκοπῶν αὐτῆς.*

2) *Ἡ σειρά τῶν διδασκομένων Θεησκευτικῶν νὰ καθορισθῆ ὡς ἑξῆς:*

διὰ τὴν Α' τάξιν, Ἱστορία τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης

διὰ τὴν Β' Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία

διὰ τὴν Γ' Ὑμνογραφία (Ἐκκλησ. ὕμνοι, ψαλμοί, ἀποσπάσματα Πατέρων καὶ τεμάχια Π. Α.) καὶ Λειτουργικὴ

διὰ τὴν Δ' Ἐρμηνεία ἐκ τῶν βιβλίων τῆς Κ. Διαθήκης

διὰ τὴν Ε' Κατήχησις καὶ Ἀπολογητικὴ,

καὶ διὰ τὴν Στ' Ἠθικὴ καὶ Ἀπολογητικὴ.

Γ'.

Οἱ θεολόγοι ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκπαιδεύσεως

Εἶναι λυπηρὸν ὅτι οἱ θεολόγοι ἀποκλείονται ἀπὸ ὕλης τὰς βαθμίδας τῆς διοικήσεως Ἐν τῷ Ἐκπαιδ. Συμβουλίῳ συζητοῦνται ὅλα τὰ εἰς τὸ μάθημα τῶν Θεησκευτικῶν ἀναγόμενα ζητήματα, ἀπόντων τῶν θεολόγων. Γεν. Ἐπιθεωρηταὶ εἶναι διωρισμένοι ἐξ ὅλων τῶν κλάδων, μηδ' αὐτῆς τῆς Γυμναστικῆς ἐξαιρουμένης, πλὴν τῶν θεολόγων. Διευθνταὶ τῶν Σχολῶν διορίζονται πάντες πλὴν τῶν Θεολόγων, ὡς εἶναι μόνοι οὗτοι εἶνε ἔσπερημένοι πάσης ἰκανότητος περὶ τὸ διοικεῖν καὶ παντὸς ὑπὲρ τῆς Σχολῆς ἐνδιαφέροντος· τὸ ἐπιχείρημα ὅτι Διευθνταὶ πρέπει νὰ εἶναι οἱ τῶν πρωτευόντων μαθημάτων Καθηγηταὶ εὐνόητον ὅτι εἶναι ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν καλῶς ἐννοουμένην Παιδαγωγικὴν. Εἶνε δὲ γνωστὸν, ὅτι τὰ ἐν τῷ ὑποδουλῷ Ἑλληνισμῷ Σχολεῖα, καὶ δὴ ἡ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῆ Κωνσταντινουπόλεως, εὐδοκίμως παρα τῶν θεολόγων διηρθύνοντο. Μόνον ἐσφαλμένη φρονοῦμεν, ἀντίληψις τῶν κανόνων τοῦ διοικεῖν καὶ ἀδικαιολόγητος προκατάληψις κατὰ τῶν θεολόγων ἐνέπνευσαν ἀσφαλῶς τὸν ἀπὸ τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκπαιδεύσεως ἀποκλεισμὸν τούτων.

Διὸ καὶ τὸ Συνέδριον προτείνει τ' ἀκόλουθα :

1) *Νὰ διορισθῶσι: α) δύο Θεολόγοι ὡς Ἐκπ. Σύμβουλοι καὶ β) δύο ὡς Γεν. Ἐπιθεωρηταί, καὶ*

2) *Νὰ προάγωνται καὶ οἱ Θεολόγοι εἰς διευθυντὰς Σχολῶν Μ. Ἐκπαιδεύσεως παντὸς βαθμοῦ.*

Δ'.

Οἱ θεολόγοι ἐν τῇ Κοινωνίᾳ

Ε'.

Οἱ θεολόγοι καὶ ἡ Ἐκκλησία

Τὰ δύο ταῦτα θέματα, συμπύκνοντα ὡς πρὸς τὰ ληπτέα μέτρα, συνεδριάσθησαν.

Παρέλκει φρονοῦμεν, νὰ ὑποστηροίχῃ δι' ἐπιχειρημάτων, ὅτι ὁ θεολόγος καθηγητῆς ἔχει ὑψηλοτέρην ἀπὸ πάντα ἄλλον ἐκπαιδευτικὸν λειτουργὸν καὶ οἰονδήποτε ἄλλον ἐπιστήμονα ἀποστολὴν ἐν τῇ Κοινωνίᾳ· καὶ προσέτι, ὅτι οὗτος καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀξιώσεων τὰς ὁποίας δικαίως στηρίζει ἐπ' αὐτοῦ ἡ Κοινωνία, εὐρίσκειται— καὶ πρέπει νὰ εὐρίσκηται εἰς ἀγαθὴς καὶ στενὰς μὲ τὴν Κυβερνώσαν Ἐκκλησίαν σχέσεις. Ἡ Κ. Ἐκκλησία δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εὕρῃ ἐν τῷ μεγάλῳ αὐτῆς ἔργῳ ἐνθουσιωδέστερον σύμμαχον ἀπὸ τὸν θεολόγον καθηγητῆν, εἰάν ὅμως ἐγνωρίζε πῶς ἔπρεπε νὰ συνεργασθῆ μετ' αὐτοῦ τελεσφόρως. Εἶναι δυστύχημα ὅτι καὶ ἡ Κ. Ἐκκλησία ἠγνόησε τὸν θεολόγον καθηγητῆν, καὶ οὗτος διὰ τοῦτο, ἢ δι' ἐκείνον τὸν λόγον δὲν εὐρίσκειται ἐν στενῇ ἐπαφῇ πρὸς αὐτήν. Ἐν πλῆρει ἐπιγνώσει ὅτι εἶναι κοινοὶ οἱ σκοποί, τόσον τῆς Κ. Ἐκκλησίας ὅσον καὶ τῶν Θεολόγων Καθηγητῶν, πρὸς δὲ μνήμονες καὶ τῶν ἀπέναντι τῆς Κοινωνίας ὑποχρεώσεων αὐτῶν καὶ τῶν ταύτης δικαίων ἀξιώσεων, οἱ θεολόγοι κατέληξαν ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων εἰς τὰς ἀκολουθούσας προτάσεις :

1) *Νὰ ἰδρυθῶσιν Ὁρθόδοξοι Χριστιανικαὶ Ἐνώσεις Νέων καὶ Νεανίδων κατὰ τὸ ἐν Ἀθήναις σύστημα μὲ Κέντρον τὴν Θεολογικὴν καὶ παραρτήματα ὅπου ὑπάρχουσιν Θεολόγοι, μέλη τῆς Ἐνώσεως.*

2) *Οἱ Θεολόγοι Καθηγηταὶ νὰ ἐπισχῶσι τὴν Ἐκκλησίαν διὰ κηρυγμάτων καὶ διαλέξεων.*

3) *Ἡ Ἐνωσις νὰ δεῖξῃ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν διὰ τῆς Ἐκκλησίας πραγματοποιήσιν τῶν ἀπαραιτήτων μεταρρυθμίσεων.*

4) *Οἱ μαθηταὶ νὰ ἐκκλησιάζονται ἰδιαιτέρως.*

5) *Νὰ ἐκφρασθῆ ἡ εὐχή, ὅπως τὸ Κράτος σεβασθῆ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν καὶ Μοναστηριακὴν περιουσίαν.*

6) *Νὰ ἐπιταχυνθῆ ἡ λειτουργία τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ Νόμου τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Θεολογικῆς Σχολῆς.*

7) *Νὰ ἐργασθῆ ἡ Ἐνωσις συντόμως πρὸς διάπλασιν Χριστιανικῆς Κοινῆς Γνώμης πρὸς πρόληψιν πάσης διασαλεύσεως τῶν Χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ*

8) *Ἡ Ἐνωσις νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν καὶ νὰ λαμβάνῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς πάντα τὰ μεγάλα Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα.*

ΣΤ'.

Σύμπληξις ἐνώσεως Θεολόγων Καθηγητῶν

Νέας Ἑλλάδος.

Ζ'.

Ἐκδόσις Περιοδικοῦ.

Μετὰ τὴν συζήτησιν τῶν ἄνω θεμάτων, τὰ ὁποῖα

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

* Ημερομηνία	Κυριααί Εὐαγγελίων	Κυριααί Ἀποστόλων	Ἑορταί	* Ἴδιαι
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ	2 Κυρ. Β' Λουκά	Κυριακή ΙΣΤ'	Ε' Βραχίς	
	9 Κυρ. Γ' Λουκά	Κυριακή ΙΖ'	Στ' πλ. δ'	
	16 Κυρ. Δ' Λουκά (Αγ. Πατέρων)	Κυριακή τῶν (Αγ. Πατέρων)	Ζ' α	
	23 Κυρ. Στ' Λουκά	Τεσσαρὰ Αποστ.	Η' β'	
	30 Κυρ. Ε' Λουκά	Κυριακή Κ'	Θ' γ'	

είναι γνωστόν, ὅτι ἀπασχολοῦσι σήμερον γενικῶς τὴν Κοινωνίαν ἀλόκληρον καὶ τὸ Κρότος, ὡς ζητημια καὶ προβλήμια κοινωνικά. Τὸ Συνέδριον προσέβη εἰς τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἐνώσεως τῶν Θεολόγων Καθηγητῶν τῆς Νέας Ἑλλάδος μετὰ τὰ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν: **Ὁ Θεολόγος Καθηγητὴς νὰ μὴ περιορίσῃ τὸ ἀναπλαστικὸν αὐτοῦ ἔργον μόνον ἐντὸς τῆς Σχολῆς, ἀλλὰ, συστηματικῶς καὶ ὄργανωμένως, νὰ ἐπεκτείνῃ τοῦτο καὶ ἐκτὸς ταύτης.** Ἐν τῶν μέσων, δι' ὧν ἡ Ἐνωσις θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν πλήρωσιν τῶν σκοπῶν αὐτῆς: θὰ εἶναι καὶ ἡ ἐκδοσις **Περιοδικοῦ**, ἡ περὶ τοῦ ὁποῦ οὐ σχετικῆ μετὰ ἀνετέθη εἰς ἐκλεγέν Διοικητικὸν Συμβούλιον.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ Λωζάννη.

Ἰδοὺ καὶ τινες ἐντυπώσεις καὶ κρίσεις περὶ τῆς Παγχριστιανικῆς Συνδιασκέψεως τῆς Λωζάννης ἀπὸ καθαρῶς προτεσταντικῆς πλευρᾶς, σταχυολογημέναι ἐκ τῆς «Semaine Religieuse» τῆς Γενεύης: «... Μετὰ τὴν Συνδιασκέψιν ταύτην οὐδέποτε πλέον θὰ εἴμεθα ὅτι ἡμεθα πρὸ αὐτῆς. Σημειῶ αὕτη οὐχὶ πλέον ἐν τέρμα, ἀλλὰ μίαν ἀφετηρίαν ἀνυπολόγιστον σπουδαϊότητος, ἀρκεῖ μόνον ὅπως αἱ Ἐκκλησίαι βάλωσι τὴν ἡδὴ πρὸ αὐτῶν ἀνοιγέσαν ὁδόν. Ἰδέαι πολλαίς ἀντιφατικαί καὶ ἀποκλείουσαι ἀλλήλας ἐξεφράσθησαν ἐν Λωζάννῃ. Παρὰ τὴν διαφορὰν ὅμως τῶν γνωμῶν οὐδεὶς λόγος πικρὸς ἢ περιφρονητικὸς ἐξῆλθε τοῦ ἔρκους τῶν ὁδόντων κατὰ τοῦ εἰς ἄλλην Ἐκκλησίαν ἀνήκουτος πλησίον. Εἰς διαρκῆς καὶ συγκλητικὸς σεβασμὸς τῶν σκέψεων τοῦ ἄλλου ἐπρυτάνευσεν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ Συνεδρίου, τοῦτο δὲ εἶνε κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον ἀξιοσημείωτον, καθ' ὅσον αἱ κυριώτεραι συζητήσεις περιστράφησαν περὶ τὰ σημεῖα ἐκεῖνα, ἅτινα καὶ βαθύτερον ἐχώριζον τὰς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς χριστιανούς... Ἡ Συνδιασκέψις τῆς Λωζάννης ἔχε τὸ θάρρος τὸ μὲν νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνώσεως, τὸ δὲ νὰ μὴ ἀποκρίψῃ τι σημεῖα ἐν οἷς δὲν ὑπάρχει αὕτη μεταξὺ τῶν χριστιανῶν τῆς σήμερον... Τὰ πρῶτον, τὸ ὅποσον κατέδειξεν ἡ Συνδιασκέψις, ὑπῆρξεν ὅτι ἔδειξε κατὰ τῶν περιφανῆ ὅτι ἡ χριστιανικὴ πίστις εἶνε τι πάλυ μέγα ὥστε νὰ μὴ εὐρίσκη τὴν πλήρη αὐτῆς ἐκφρασιν εἰς οἰανδήποτε τῶν ὑπαρχουσῶν Ἐκκλησιῶν» (σημ. «Ε.»: μὴ λησμονώμεν ὅτι ὁ ταῦτα λέγων εἶνε διαμαρτυρόμενος)...

Ἡ Παγχριστιανικὴ λέξις.

Καὶ μία σκηνὴ ἐκ τῶν χρονικῶν τῆς ἐν Λωζάννῃ Συνδιασκέψεως ἀξία ἀναγραφῆς. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρονίου—γράφει τις τῶν μετασχόντων τοῦ Συνεδρίου—ἐκάθητο δύο ἄνδρες διαφοροτάτοι πρὸς ἀλλήλους: εἰς ἀσιατῆς ἐκ τῆς Ἀποῦ Ἀνατολῆς, καὶ εἰς ἀντιπρόσωπος τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ὁ πρῶτος, μικρὸς τὸ δέμας, ἰσχυρὸς, μετὰ ὀφθαλμοὺς σπιθηροβόλους, χειρονομίῶν νευρικός. Ὁ ἄλλος ἦτο εἰς ἐκκλησιαστικὸς ἀξιωματικός, ἐπίσημον ἐξωτερικόν, μέλαν ὄσον ἠμφιεσμένος καὶ περιβεβλημένος χρυσοῦν σταυρὸν ἐκ πολιτικῶν λίθων κατασκευαστός. Κάθηται πλησίον ἄλλων, ξένος πρὸς ἄλλους κατὰ τὸ φαινομένον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἀνατρέπει τὰ βλέμματα τῶν. Ἐπὶ περισσότερο ἀληθοῦς καὶ προσκαθῶν τὰ συνεννοηθῶσι. Ὁ ἀνατόλιος ἠμικεῖ τὴν ἀγγλικήν. Ὁ ὀρθόδοξος κέρνει σήμερον ὅτι δὲν ἐννοεῖ καὶ καταφεύγει—ἀν καλῶς ἤκουσα εἰς τὴν γαλλικὴν. Ἀκαταληψία τοῦ πρῶτου, δοκιμάσιμος κατόπιον ἄλλην εὐρωπαϊκὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς. Στιγμαὶ ἀμηχανίας: ἀμφότεροι ὀμιλοῦσι ταυτοχρόνως μετὰ στωμυλία, ἴσως ἐκάτερος εἰς τὴν ἰδικήν του γλῶσσαν. Εἶναι ἀνήσυχτοι, μάλιστα ὀλίγον ἀνυπόμονοι, διότι δὲν κατορθώνουν νὰ συνεννοηθῶσι... Αἴφνης τὰ πρόσωπά των φωτίζονται, αἱ χεῖρές των εὐρίσκονται ἠνωμένα, καὶ ἀκούω μίαν λέξιν, μίαν μόνην, λεχθεῖσαν μετὰ προφορᾶς μὲν διαφόρου, ἀλλ' ἐπαρκούς διὰ νὰ τοὺς συμπληρώσῃ καὶ νὰ κατανοήσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς των: «Ἰησοῦς Χριστός»...

Μία Συνέντευξις.

Ἐν συνεντεύξει αὐτοῦ πρὸς ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα ὁ ἐξ Εὐρώπης δι' Ἀθηνῶν εἰς Αἴγυπτου ἐπανακίμψας σεβ. μητροπ. Λεοντοπόλεως κ. Χριστοφόρος ἐδηλώσε σὺν ἄλλοις καὶ τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ συνεδρίου τῆς Λωζάννης, οὕτως μετέσχευ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, ἐν σχέσει πρὸς τὴν μὴ συμμοχίην τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας:

—Παρ' ὅλην τὴν ἀρνησιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐπίσημως παρακαθῆσθαι δι' ἀντιπροσώπου τῆς εἰς τὸ συνέδριον, ἀπέστειλε κατὰ τὸ ἀπὸ τινος ἐγκατανωσθῆν εἰς τὰς πολιτικὰς διασκέψεις οὐστημα παρατηρητᾶς, οἱ ὅποιοι μετ' ἐνδιαφέροντος πολλοῦ παρηκολούθησαν τὰς ἐργασίας τοῦ συνεδρίου καὶ ἐκράτουν τακτικῶς ἐνήμερον τὸ Βατικανὸν τῶν χειρομένων συζητήσεων. Εἰς ἐκ τῶν παρατηρητῶν τούτων, πλησίον μὲ κατὰ τινὰ ἐκδρομὴν γενομένην ἐν τῇ λίμνῃ ἐκ μέγους τῆς Δημορχίας Λωζάννης πρὸς τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου, μετ' ἠρώτησε διατί ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀρχαία ὅσον καὶ ἡ Καθολικὴ καὶ ἀνεγνωρισμένου κύρους, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν διασκέψιν, ἐνῶ ἡ Λυτικὴ Ἐκκλησία ἐτήρησε τὴν ἀξιοσημειωμένην τῆς: Ἀπητήσα αὐτῶ, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπλουστατὰ ἐμμήθη τὸν Ἰδρυτὴν αὐτῆς, ὁ ὅποιος ἀφῆκε τὰ θθ προζατὰ καὶ ἔσπευσε πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἐνὸς πλανηθέντος. Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ὅλοι αἱ προτεσταντικαὶ ὁμολογίαι, αἱ ὅποια ἐπιθυμοῦσι ζωηρῶς μίαν ἐνώσιν εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, ἐκπληροῦσι πόθον ἱερόν, δὲν εἶνε ἐγκλημα διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν

ή συμμετοχή της εις τὸ συνέδριον. Ἐνῶ δὲ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἀντιφάσκουσα πρὸς ἑαυτὴν, σπεύδει νὰ διαδώσῃ τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς εἰς τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀφρικής, ἀπαξιοὶ νὰ στορέψῃ τὴν προσοχὴν τῆς πρὸς τοὺς προτεστάντας, ἤδη χριστιανούς, οἱ ὅποιοι ἴσως ἐφωτίσθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα προσέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Καθολικὸς παρατηρητὴς ἠγακάσθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ δίκαιον τῶν ἐπιχειρημάτων μου, ἐμπιστευθεὶς εἰς ἐμὲ ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν ἐπιφανῶν καθολικῶν κληρικῶν ἐκάκισαν τὴν στάσιν ταύτην τοῦ Βατικανοῦ, καὶ αὐτολεξεί προσέθεσε: «Δύνασθε νὰ ἦσθε βέβαιοι ὅτι εἰς μέλλουσαν παγχριστιανικὴν διάσκεψιν θὰ λάβῃ μέρος ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία».

Ἐρωτηθεὶς δὲ περὶ τῆς γνωστῆς ἤδη εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησίας» Δηλώσεως τῶν ὀρθοδόξων καὶ περὶ τῶν ἐντυπώσεων τοῦ ἐκ τῆς ἐν γένει πολιτείας τῆς ὀρθοδόξου ἀντιπροσωπείας κατὰ τὴν Συνδιάσκεψιν, ἀπήντησεν, ὅτι ἡ Δήλωσις αὕτη «ἐκάμε ζῶηρὰν ἐντύπωσιν, διότι ἀπεδείχθη ἔτι ἀπαξ ἡ σταθερότης τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τοῖς δόγμασι» καὶ ὅτι «ἐπέφερε καὶ τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν τῆς Ἰψηλῆς λεγομένης Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας κληρικῶν διαφοροτρόπως ἐδήλωσαν ὅτι εἶνε σύμφωνοι πρὸς τὰ διὰ ταύτης διατυπωθέντα», ὅτι δὲ «οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἀρμενίων καὶ τῶν Παλαιοκαθολικῶν ἐδήλωσαν ὅτι εἶνε ἔτοιμοι νὰ προσυπογράψωσι τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν ἀνευ οἰασθῆναι ἐπιφυλάξεως», «ὀφείλω δὲ νὰ ὁμολογήσω—προσέθηκεν ὁ σεβασμιώτατος—χωρὶς νὰ διατρέξω τὸν κίνδυνον νὰ διαφνευθῶ, ὅτι, ἐὰν ἐν γένει ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας παρουσιάσῃ εὐπρόσωπος κατὰ τὸ συνέδριον καὶ ἱκανοποιήσῃ τὰς προσδοκίας τῶν περὶ πολλοῦ ποιουμένων τὸ γόητρον αὐτῆς, τοῦτο ὀφείλεται πρὸ παντὸς εἰς τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ ὅποιοι μετέσχον τῆς ἀντιπροσωπείας».

Αἰτιότης

Ἐσημειώθη καὶ τοῦτο ἐν Ἀωζάννῃ: ὅτι ἡ Συνδιάσκεψις δὲν ἤρchiσε μὲ τὴν πομπώδη ἐκείνην ἐμφανισιν, ἥτις διέκρινε τὴν Συνδιάσκεψιν τῆς Στοκχόλμης (τοῦ πρακτικοῦ χριστιανισμοῦ). Τινὲς τῶν σχολιαστῶν τῶν ἔργων καὶ ἡμερῶν τοῦ συνεδρίου ἐμειναν ἱκανοποιημένοι ἐκ τούτου, φρονούντες ὅτι τοῦτο ἐκέρδησε μᾶλλον ἀπὸ ἐπόψεως πνευματικῆς. Ἐπ' ἴσης ἐσημειώθη ὅτι καὶ αἱ δεξιώσεις δὲν εἶχον τὴν λαμπρότητα τοῦ στοκχολμείου συνεδρίου. «Ἐπάρχουν κοσμικαὶ χειρονομίαι,—ἔγραψέ τις τῶν λεπτολόγων,— αἵτινες δὲν ἀρμόζουσι εἰς θρησκευτικὰς συγκεντρώσεις καὶ δημιουργοῦσι μίαν ἀτμοσφαιρὰν πλαστὴν, ἐλάχιστα πρόσφορον εἰς σκέψεις σοβαρὰς καὶ εἰς αἰσθήματα ταπεινόφρονα, μόνον προσήκοντα εἰς συνδιάσκεψιν συγκεκλημένην διὰ νὰ θρηνηθῶσι καὶ ἐπανορθωθῶσιν αἱ διαιρέσεις τῆς Χριστιανωσύνης...».

Νεαὶ ἀπόπειραι.

Κατὰ τὰς ἐν Ἀωζάννῃ ἐπ' εὐκαιρία τῆς παγχριστιανικῆς Συνδιασκέψεως διατριβὰς ἀντιπροσώπων τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν Παλαιοκαθολικῶν σκοπίμον ἐθεωρήθη ὅπως παρεκτὸς τῶν ἐπὶ μέρους

συνομιλιῶν, καὶ ἐπισημοτέρα τις ἐπαφὴ γένηται μεταξὺ αὐτῶν. Οὕτω ἀπὸ κοινῆς συνεννοήσεως ἐν αὐταῖς ταῖς συνεδρίαις τῆς Συνδιασκέψεως, συνελθόντες οὗτοι εἰς σύσκεψιν καὶ μνησθέντες τῶν παλαιῶν πρὸς ἑνωσιν ἀποπειρῶν, ἔκριναν τοὺς νῦν καιροὺς καταλλήλους πρὸς ἀνασύνδεσιν τῶν ἀπὸ τούτων ἐτῶν διακοπειῶν συνεννοήσεων, δυναμένων κατὰ πάσαν βεβαιότητα νὰ ἀγάγωσιν εἰς τὸ ἐκατέρωθεν ποθούμενον ἀποτέλεσμα, δοθέντος ὅτι οἱ Παλαιοκαθολικοὶ φέρονται ἀποδεχόμενοι σχεδὸν ἐν τῇ ὀλοκληρίᾳ αὐτῆς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Πρότασις δ' ἐγένετο ὅπως συγκροτηθῆ εἰδικὴ περὶ τοῦ πράγματος Συνδιάσκεψις ἐν Οὐτρέχτῃ κατὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος.

Τὰ πέραν τοῦ «νὰ».

Ἐπὶ τῶν ἀρμοδιῶν σκέψις ἐγένετο σοβαρὰ—πάντατε αἱ σκέψεις εἶναι σοβαραὶ—νὰ περισταλῆ τὸ παρ' ἡμῖν ἔργον τῶν προπαγανδῶν, ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ἀνετέθη δ' εἰς ἐπὶ τούτῳ συσταθεῖσαν ἐπιτροπὴν ὅπως, μελετώσα τὸ ζήτημα, ὑποδείξῃ τὰ προσήκοντα μέτρα. Τὰ πορίσματα τῆς ἐπιτροπῆς διετυπώθησαν ἐν μακρῷ καταλόγῳ ληπτέων ἀντιπροπαγανδικῶν μέτρων, ἀποτελούντων εἴτε θετικοὺς τρόπους, εἴτε ἀπαγορεύσεις: «νὰ ὑπόκειται εἰς ἔλεγχον...», «νὰ κανονισθῆ...», «νὰ ἀσκῆται ἔλεγχος...», «νὰ ἐπιτηρηθῆται...», «νὰ διδάσκεται...», «νὰ ἀπαγορευθῆ...», «νὰ μὴ ἐπιτρέπηται...», «νὰ μὴ λειτουργοῦσιν...» καὶ τὰ λοιπά. Πάντα ταῦτα τὰ «νὰ» εἶνε εἰσηγήσεις τῶν ἐπισταμένως μελετησάντων τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν πρὸς ἀμείωτον ἐφαρμογὴν. Καὶ ἡ μὲν ἐπιτροπὴ, ἐὰν κρίνῃ τις ἐκ τῶν πορισμάτων εἰς ἀκατέληξεν, ἐπράξεν εὐόρκως τὸ καθήκον τῆς, διότι καὶ μετ' ἐμβριθείας ἐμελέτησεν αὐτό, καὶ τὴν σπουδαιότητά του ἐξετίμησε, καὶ τὰ πρέποντα εἰσηγείται. Ἀπομένει ὅμως νὰ ἴδωμεν τὴν συνέχειαν, ἥτοι ἂν θὰ ἐφαρμοσθῶσι τὰ προτεινόμενα μέτρα καὶ ἂν θὰ ἐλέγχεται ἀνελλιπῶς ἡ ἐφαρμογὴ τῶν, ἄλλαις λέξεσιν ἂν καὶ τὰ ἔργα θὰ εἶνε σοβαρὰ, ὅπως καὶ αἱ σκέψεις.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν συνελθοῦσα ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος συνεζήτησε διάφορα ζητήματα. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπιχειμένης τῆς ἐκδόσεως σχετικοῦ νομοθετήματος ἀναβληθῆ ἡ διὰ τὴν 1 Ὀκτωβρίου ὁρισθεῖσα συνέλευσις τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Τὴν Τετάρτην ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος συνελθοῦσα εἰς νέαν συνεδρίαν ἐπεκύρωσε τὰ πρακτικὰ αὐτῆς καὶ ἐκήρυξε λήξασαν τὴν Οἶ. Συνοδικὴν περιόδον.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ αὐτῆς ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως διὰ τοῦ Μακ. Προέδρου ἀπαντήσῃ εἰς τὴν γενομένην παρὰ τοῦ Παν. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας πρόσκλησιν εἰς τοπικὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύνοδον περὶ τοῦ ἡμερολογίου μετὰ τῆς δηλώσεως ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐφαρμόσασα ἤδη ἀπὸ τετραετίας σχεδὸν τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ εὐρισκομένη πρὸ τε-

τελεσμένου γεγονότος, δὲν δύναται νὰ ἔχη ἄλλην τινα γνώμην περὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ συνεπῶς δὲν θ' ἀποστείλῃ ἀντιπροσώπων εἰς τὴν εἰρημμένην Σύνοδον. Τὴν σχετικὴν ἀπάντησιν τοῦ Μακ. Προέδρου δημοσιεύομεν ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ.

— Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ αὐτῆς ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος, πληροφορηθεῖσα ἐξ ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σύρου, ὅτι ὑπὸ τοῦ πρώην Σωζοαγαθουπόλεως Μητροπολίτου Κωνσταντίνου Μικρούλη χειροτονήθη εἰς διάκονον, ταυτοχρόνως δὲ καὶ εἰς πρεσβύτερον, τῇ 5 παρελθόντος Ἀυγούστου, ὁ ἐκ Πειραιῶς Σπυρίδων Γερωντόπουλος, ὅστις μεταβὰς εἰς Μῆλον παρουσιάσθη ὡς κληρικός, φέρων χειροτονητήριον ὑπογεγραμμένον ὡς ἦεν ὑπὸ τοῦ Ροδόπουλεως Κυρίλλου καὶ τόπον χειροτονίας τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἐκήρυξε μὲν τὴν χειροτονίαν ἀκυροῦν, διέταξε δὲ σχετικὰς ἀνακρίσεις.

— Ἡ νέα Ἀ. Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ο. Α. Συνοδικῆς περιόδου συνεκλήθη ὑπὸ τοῦ Μακ. Προέδρου διὰ τὴν 1 Ὀκτωβρίου.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπὸ τῆς παρελθούσης Πέμπτης εὐρίσκειται ἐν Διγίνῃ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κατὰ πληροφορίας ἐκ ΚΠόλεως τὸ Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχεῖον ἀπαντήσαν εἰς τὴν προσκλησιν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Τοπικὴν Σύνοδον Ἀλεξανδρείας περὶ τοῦ ἡμερολογίου ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ συμμετάσχῃ αὐτῆς, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ζητήματος λελυμένου ἤδη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ΚΠόλεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐπανακάμψας ἐξ Εὐρώπης ἔνθα χάριν τῆς υγείας αὐτοῦ διέτριψε μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν τῆς Παγχοριστιανικῆς Συνδιασκέψεως τῆς Λαζάνης ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως κ. Χριστοφόρος, ἀναχωρεῖ εἰς τὴν ἐν Ζαγαζίκ τῆς Αἰγύπτου ἔδραν τῆς ἐπιρροῆς του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατὰ τινα νεωτέραν στατιστικὴν, οἱ ἐγκάρθιαι οἱ ἑξορίστοι ῥῶσοι ἱεράρχαι συμποσοῦνται εἰς 117, εἰς οὓς προσθετέοι ἄλλοι 40 ἐπίσκοποι. Ἱεράρχης ἑξορίστος, δὲν δικαιούται νὰ ἱεροουργῇ, ὀφείλει νὰ μὴ ἀπομακρύνεται τοῦ μέρους, εἰς ὃ τυγχάνει ἐξορίστος, ἐπὶ πλέον δὲ ἡ ἀλληλογραφία αὐτοῦ διέρχεται διὰ τῆς λογοκρισίας, εἶνε δὲ καταδικασμένος εἰς ἑξορίαν διαρκούσαν τοῦλάχιστον τριετίαν μέχρις ἀορίστου προθεσμίας. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐκτελοῦν ἐργασίαν θυρωροῦ, νυκτοφύλακος, μαγείρου κλ. λαμβάνουσι δὲ παρὰ τοῦ κράτους 3 ἢ 6 ρούβλια κατὰ μῆνα.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατὰ τελευταίαν στατιστικὴν τὸ ὅλον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους συμποσοῦται σήμερον εἰς 1.819 ἑκατ. ἐξ ὧν τὴν μὲν Ἀσίαν κατοικοῦσιν 956 ἑκατ. τὴν δὲ Εὐρώπην 454 ἑκατομμύρια. Ἐκ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν ἀνθρώπων μόνον τὰ 510 πισεύουσιν εἰς ἕνα Θεόν (οἱ χριστιανοί, οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ μωαμεθανοί). Οἱ χριστιανοὶ ἐν συνόλῳ εἶνε 684 ἑκατ. ἤτοι τὰ 370, ἔναντι 1.132 ἑκατ. μὴ χριστιανῶν. Κατὰ θρησκευόμενα δὲ ἡ στατιστικὴ ἔχει ὡς ἑξῆς

Κατόλικοι 330 ἑκατ. (18,100), διαμαρτυρούμενοι 210 ἑκατ. (11,000), ὀρθόδοξοι 144 ἑκατ. (7,900), Ἰουδαῖοι 15 ἑκατ. (0,700), μωαμεθανοὶ 235 κατ. 1200), Βουδδιστὰ 200 ἑκατ. (1100), βουχαιμανισταὶ 217 κατ. (11,900), Κομφουκισταὶ 300 ἑκατ. (165,000), σιαντοῖστα 25 ἑκατ. (1,400) καὶ οἱ λοιποὶ ἔθνηκοι εἰδωλ. 140 ἑκατ. (7,800).

— Ἐν Κίνα ὑπῆρχον μέχρι τοῦδε τρεῖς «ἀποστολαὶ» βουδδικαὶ Ἰαπωνικαί. Κατὰ τὰς τελευταίας ἐν Κίνα ἀνωμαλίας ἐξηναγκάσθησαν καὶ αὗται νὰ ἀποχωρηθῶσι τοῦ κινεζικοῦ κράτους μετὰ τῶν χριστιανικῶν ἀποστολῶν ἀπελαθεῖσαι.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίηση τοῦ δικαιώματος τῆς συλλογῆς τοῦ παραξηρομένου ἐλαιοκάρπου τῆς Μονῆς τοῦ ἐποχίου ἐτους κατὰ τοὺς ὄρους τῆς σχετικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἢ ἀντίγραφου κατατεθειμένου εἰς τὴν Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀφείλεται εἰς ὄραμα 2000 δραχμῶν (2000). Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Α. Λάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνῆθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 2 τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐ. ε. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὄραν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἔνεγκεν οὐδὲν ἕως λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνεργεσίαν αὐτῆς θὰ ἐπαναληφθῆται αὐτὴ καθ' ἐξάστην ἡμέραν Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βῆσει νέας διακηρύξεως τοιχολλοιμένῃς μόνον ἐν Λίμνῃ πρὸ τῶν ἡμερῶν ἀχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γαλατάκη τῇ 8 Σεπτεμβρίου 1927

Τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προγοεπικού διακηρύττει ὅτι. Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετής ἐνοικίασις τοῦ ἐν Θεσσει Λίμνην ἀγορᾶ τῆς Μονῆς γενησομένης τῆς δημοπρασίας ἐν Τριπόλει τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1927 ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Συμβολαιογράφου Τριπόλεως ἀρξαμένην τῇ 10 π.μ. καὶ λήγουσαν τῇ 12 τῆς μεσημβρίας ὀριζομένης προσφορᾶς δραχ. 1250 ἐτησίως.

Τὸ Ἱγύλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑλώνης διακηρύττει ὅτι δοθεῖσας μείζονος προσφορᾶς δραχμῶν 42.000 ἐτησίως, ἤτοι ὄρα 210.000 καθ' ὅλην τὴν πενταετίαν ἐπὶ τῆς διεξαχθείσας τὴν 7ην Ἀυγούστου 1927 δημοπρασίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γερωνθῶν τῆς δευτεροῦς μισθώσεως τῶν ἐν τῷ Διῶμ. Γερωνθῶν κτημάτων τῆς Μονῆς Ἑλώνης καὶ ματαιώσεως τῆς προσδιορισμένης ταύτης νὰ γίνῃ σήμερον ἐνώπιον τοῦ ὡς εἴρηται Συμβολαιογράφου ἐκτίθενται εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν διὰ τὴν πενταετή ἐκμίσθωσιν τὰ αὐτὰ ἐν τῷ τῷ Διῶμ. Γερωνθῶν καὶ κατὰ τὰς κτηματικὰς περιφερείας τῶν χωρίων Γεράκι, Βρονταμά, Καρίτσα, Ἀλεποχώριον κτήματα τῆς Μονῆς Ἑλώνης συμφώνως μὲ τὸς ὄρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων κατατεθειμένους ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1927 ἡμέραν Βυρακὴν ἀπὸ τῆς ὥρας 10—12 μεσημβρίας ἐν Γεράκι ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γερωνθῶν Ἰωάννου Γ. Μυροπούλου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἱγύλιου ἢ ἀντιπροσώπου του. Ἐν περιπτώσει δὲ νέας μείζονος προσφορᾶς ἐπ' οὐδενί λόγῳ θέλει ἐπαναληφθῆ ἡ δημοπρασία αὐτὴ ὡς ἐγγυήσεως τῆς σπορᾶς καὶ τῆς συλλογῆς τοῦ ἐλαιοκάρπου τῶν ἀνωτέρω μισθωμένων κτημάτων τῆς Μονῆς Ἑλώνης, καὶ ἢν δημοπρασίαν καθ' ὃ ἔχει δικαίωμα τὸ Ἱγύλιον θὰ κηρύξῃ τελεσιδικίαν. Ἐν Ἱ. Μονῇ Ἑλώνης τῇ 11η Σεπτεμβρίου 1927.

Τύπος «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 — Ἀθῆναι